

ἀγκλεμουρεὰ ἡ, Πελοπν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκλεμούρα.

Εἶδος ἀπιδέας.

ἀγκληδόνα ἡ, Πόντ. (Ἀμισ.) ἀγκληδόνα Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. κληδών=μαντική φωνή.

Βάτραχος ἐκ τῶν δεινδροβίων διατρώμενος ἐπὶ θάμνων, ὁ τῶν ἀρχαίων βάτραχος δεινδρίτης (rana viridis et arborea) κοάζων ὠδικώτερον, ἐπικειμένης βροχῆς. Συνών. ἀμπελοβαθράκι, ἀμπελοβάθρακος. [**]

***ἀγκλησι** ἡ, ἄγκλησι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκλῶ.

Καθάρισμα τοῦ ἀγροῦ ἀπὸ λίθων, ἀκανθῶν κττ.: Τὸ ἄγκλησις ὁ καιρὸς εἶναι τὴν καὶ πρέπει νὰ γνοιαστοῦμε ν' ἀγλήσωμε διὰ τὰ παλαιολόγια πᾶσι ἀγλίστα.

ἀγκλι τό, Χίος.

Τὸ μεταγν. ἀντλίων. Ἰδ. καὶ ἀγκλία.

Ὁ διχοτομημένος καρπὸς τῆς λαγηνοσχίμου κολοκύνθης, δι' οὗ ἀντλοῦν ἢ μεταγγίζουσιν ὑγρά. Πβ. μεταγγί.

ἀγκλιά ἡ, ἀντλία Ζάκ. ἀντλία Κύπρ. (Καρπασ. Κερύν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀντλία Κύπρ. (Καρπασ. Κερύν.) ἀγκλία Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κόνιστρο. Κύμ. κ. ἀ.) Χίος κ. ἀ. ἀγκλία Κύθν. ἀγκλία Ἀθῆν. Ἀμοργ. Εὐβ. (Λίμν. κ. ἀ.) Θράκ. Κέως Νίσυρ. Πελοπν. (Λάστ. Ὀλυμπ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Χίος ἀγκλία Ἀνδρ. Κυδων. Κύθν. Μύκ. Λέσβ. Πελοπν. (Κορινθ.) Σάμ. ἀγκλία Εὐβ. (Κάρυστος. Μύτικ.) Στερελλ. (Ἀμφισσ.) ἀγκλία Θεσσ. Σάμ. ἀγκλονία Εὐβ. (Λίμν.) ἀγκλία Ἀνδρ. Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) Θήρ. Κύθν. Λέσβ. Μύκ. γαλιά Λέσβ. (Μυτιλήν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀντλία. Πβ. σεῦτλον-σεῦκλον, σίτλα (situla)-σίπλα, δι' ἧς ἰδ. G Meyer Neugr. Stud. 3,9. Τὸ ἀντλία-ἀγκιλία, ἀντλουία-ἀγκονιλία κατ' ἀνάπτ. τοῦ συνοδίτου φθόγγου ι καὶ ου. Τὸ γαλιά ἀπὸ τοῦ ἀγκλία κατὰ μετάθ. τοῦ γ.

1) Τὸ δι' οὗ ἀντλοῦμεν, ἀνασύρομεν, μεταγγίζομεν ὑγρὸν τι, ἀντλημα, ἀντλητήριον ξύλινον, μετάλλινον ἢ δερμάτινον Ἀμοργ. Θήρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) κ. ἀ. Ἡδη παρὰ μεταγν. Πβ. Πολυδ. 10,31 «εἰ δὲ... τὸ ὕδωρ ἀπαντλεῖς, δέοι ἂν καὶ σκευῶν... ἀντλίας... κάδου» I Bekker. Anecd. Graec. 203,9 «ἀντλία ἄγγος, ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ τὸ ἐν τῇ πλοίῳ γινόμενον ἀπαντλοῦσιν εἰς θάλασσαν». Συνών. ἀνασυρτός, κουβάς, μεταγγί, σίπλα, χαρκεά. 2) Ὁ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μίσχου διχοτομημένος κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀκριβῶς καρπὸς τῆς λαγηνοφόρου κολοκύνθης χρησιμεύων ἰδίᾳ ὡς ἀντλητήριον ἐνθ' ἂν.: Ὁ δεῖνα πίνει κρασί μετὰ τὴν ἀγκλία Θήρ. Δωσ' μου λίγο νερό μετὰ τὴν ἀγκλία Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κόνιστρο. Κύμ. κ. ἀ.) || Φρ. Τοῦ 'κανι τοῦ κιφάλι τ' ὄντο ἀγκλιές Σάμ. Τ' τό 'καμαν ἀγκλιές τοῦ κιφάλι' (παραστατικώτερα ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ 'σπασε τὸ κεφάλι) Αἰτωλ. Θὰ σὲ κάμω ἀγκλιές (συνών. φρ. θὰ σὲ κάνω κομμάτια) Λάστ. 3) Συνεκδ. Ποσότης οἰοῦντι ποτε ὑγροῦ ἐφάπαξ ἀντληθέντος διὰ τῆς ἀγκλιάς πολλαχ.: Ἄσμ.

Σαράντ' ἀγκλιές ἀνέσυρε καὶ δὲν ἀναδρανεῖται

Ἀμοργ. β) Ποσότης οἴνου ὡς μονὰς οἰνομετρικὴ Θήρ. Συνών. ἀγκλούπα. 4) Δοχεῖον ὕδατος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ πίνουν αἱ ὀρνίθες Εὐβ. (Κύμ.) 5) Καθόλου, ἢ ἀδιχο-

τόμητος ξηρὰ κολοκύνθη χρησιμοποιοῦμένη ὡς δοχεῖον Ἀθῆν. Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν. κ. ἀ.) Κυδων. Σάμ. κ. ἀ.: Ἐχ'νι ἀγκλιές βαρ'τόσκαγα Σάμ. Ἡ ἀγκλία εἶναι γιὰ νερό, γιὰ κρασί καὶ γιὰ σούμμα αὐτόθ. Συνών. νεροκολόκυνθο, φλασσί. 6) Τὸ φυτὸν κολοκύνθη ἢ λαγηνοφόρος (laganaria vulgaris) τῆς τάξεως τῶν κολοκυνθιδῶν (cucurbitaceae) Ἀθῆν. Συνών. φλασκέα.

ἄγκλισμα τό, Νάξ. Πελοπν. (Λακων.) ἄγκλισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Κάρπ. ἄγκλισμα Νίσυρ. Τήλ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀντλημα. Ὁ τύπ. ἄγκλισμα ἐκ τοῦ τύπ. ἄγκλιζω, δι' ὃ ἰδ. ἀγκλῶ.

1) Τὸ ἀφρημένον τοῦ ἀντλῶ, ἀπάντλημα, κένωσις, λήψις, οἶον οἴνου ἐκ τοῦ βαρελλίου Νάξ. 2) Συνεκδ. Ὁ καθαρισμὸς καθόλου, οἶον οἰκίας ἀπὸ τῶν ἀκαθαρσιῶν, μάνδρας ἀπὸ κόπρου, ἀγροῦ ἀπὸ λίθων, ἀκανθῶν κττ. Πελοπν. (Λακων.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Εἶδ' ἄγκλισμα 'ναι ποῦ τοῦ τό 'καμες τοῦ σπιθιοῦ σου! Ἀπύρανθ. Ἀγκλισμα θέλει τὸ χωράφ' ἐτοῦτο γιὰ νὰ σπαρθῇ αὐτόθ. 3) Ὁ πρὸς φυτεῖαν ἀμπελῶνος παρεσκευασμένος ἀγρὸς Νίσυρ. Τήλ. Συνών. γύρισμα, στρέμμα.

ἀγκλισματάκι τό, ἀμάρι. ἀγκλισματάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄγκλισμα.

Ἡ πρὸς καθαρισμὸν τοῦ ἀγροῦ ἐργασία: Ἐχομε γαί 'νχεὰ ἄγκλισματάκι ἀκάμωτο.

ἀγκλισμὸς ὁ, ἀμάρι. ἀγκλισμὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκλίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀγκλῶ.

1) Κένωσις, ἐξάντλησις: Εἶδ' ἄγκλισμὸ εἰ βοῦ τῷ δῶνε κάνεις, καμένη, τῷ σεδονκιῷ φτεινῶ! Ὁλο δῶνεις, ὅλο χαρίζεις.

ἀγκλιστήρι τό, Ἀμοργ. ἀγκλιστήρι Θήρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀγκλιστήρι Κάρπ. ἀγκλητήρι Κάρπ. ἀγκλοστήρι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀντλητήριον. Ὁ μετασχηματισμὸς κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παράγωγα.

1) Τὸ ἀγγεῖον, δι' οὗ ἀντλοῦν ὑγρά Ἀμοργ. Θήρ. Κάρπ. Συνών. ἀγκλίστα. 2) Τὸ πτύον, δι' οὗ καθαρίζουσιν τὴν μάνδραν Πελοπν. (Λακων.)

ἀγκλιστής ὁ, ἀμάρι. ἀγκλιστής Πελοπν. (Λακων.) ἀγκλιστής Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ μεταγν. ἀντλητής. Ὁ μετασχηματισμὸς κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παράγωγα.

1) Ἐργάτης πρὸς καθαρισμὸν τοῦ ἀγροῦ ἀπὸ τῶν λίθων, ἀκανθῶν κττ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Εἶδα φαεῖα θὰ τοῦ κάνωμε βραδὺν τ' ἀγκλιστή; β) Ὁ καθαριστής τῆς μάνδρας ἀπὸ τῆς κόπρου Πελοπν. (Λακων.): Βρὲ ἀγκλιστή! (ὑβριστικὴ προσφώνησις). 2) Μεταφ. ὁ εὐκόλως παρέχων τὰ τοῦ οἴκου εἰς τὸν αἰτοῦντα, ὁ μὴ φειδωλεύμενος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Εἶδ' ἀγκλιστρά 'σονν ἐσύ, ἄγκλησε, παιδί μου, τὸ σπῖτι σου. Συνών. διαγονμιστής.

ἄγκλιστος ἐπίθ. ἀμάρι. ἄγκλιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀγκλιστός < ἀγκλίζω, δι' ὃ ἰδ. ἀγκλῶ, τοῦ ἀρκτικοῦ α λαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Πβ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ἐπὶ ἀγροῦ κττ. ὁ μὴ ἀγκλισμένος, ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἀπὸ λίθων, ἀκανθῶν κττ.: *Ἀγκλιστο ἔν' ἀκόμα τὸ χωράφι καὶ πότε θὰ τ' ἀγλήσω!* 2) Ἐπὶ οἰκίας, ἀκαθάριστος, ἀσυγγυριστος, ἀβόλεντος: *Ἀγκλιστο δὰ τὸ ἔχε δώρα τὸ σπῖτι τζη καὶ τοῦ παραγγέρνεις νὰ μὴ δ' ἀγλή;*

*ἀγκλιστράκι τό, ἀγκλιστράκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγκλιστής.

Ὁ μικρὸς ἀγκλιστής, παιδίον παρέχον πράγματα τοῦ οἴκου εἰς ἄλλα παιδιά: *Εἶδ' ἀγκλιστράκι ἔσυν' ἐσὺ!*

ἀγκλογυριστὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Παύλιτς.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γαγκλογυριστός ἢ *ἀγκυλογυριστός.

Κυκλικῶς ὡς γάγκλα: *Ὁ τοῖχος πάει ἀγκλογυριστὰ.*

ἀγκλούθα ἢ, Μεγίστ.

Ἵσως ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀκαλήφη. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 10 (1929) 203.

Εἶδος κνίδης (urtica). Συνών. τσουκνίδα. [**]

ἀγκλούπα ἢ, Κάμπ. Κῶς Νίσυρ. Ρόδ. Τήλ. ἀγλούπα Ἄνδρ. Ἀστυπ. ἀγκλούπ-πα Κῶς Ρόδ. ἀγλούπα Ἄνδρ. Κάμπ. ἀκλούμπα Νάξ. (Ἐγκαρ.) ἀκονλούμπα Νάξ. ἀγλούπα Ἄνδρ.

Μεγεθυντ. τοῦ οὐσ. ἀγκλούπι. Πβ. κουρούπα-κουρούπι κττ. Ὁ τύπ. ἀκλούμπα ἀπὸ τοῦ ἀγκλούπα κατὰ μετάθ. τοῦ ἐρρίνου, ὁ δὲ τύπ. ἀκονλούμπα κατ' ἀνάπτ. τοῦ ου.

1) Ὁ διχοτομημένος καρπὸς τῆς λαγηνοφόρου κολοκύνθης ὡς ἀντλητήριον ἐνθ' ἀν.: *Γέμισε τὴν ἀγκλούπα κρασί Νίσυρ. Φέρε νὰ πιῶμε μὲ τὴν ἀγκλούπα-αὐτόθι.* || Μεταφ. φρ.: *Θὰ σοῦ κάμω τὸ κεφάλι σου ἀγκλούπα!* (θὰ θραύσω τὴν κεφαλὴν σου) Κῶς || Ἄσμ.

Φράξε λαούονας, νίγέ, τὸ στόμα σου πκρό, σοῦ ἔπα μὴ σοῦ ῥτη μὲ ἔς τὴν κεφαλὴ καὶ σοῦ τὴν κάμ' ἀγκλούπα.

Κῶς. Συνών. ἀγκλιά. 2) Συνεκδ. ποσότης ὑγροῦ ὡς μονὰς μετρικὴ οἶνου, γάλακτος Ἄνδρ. Νάξ. 3) Καθόλου, ὁ ἀδιχοτόμητος καρπὸς τῆς λαγηνοφόρου κολοκύνθης χρησιμεύων ὡς δοχεῖον Κῶς Τήλ. κ. ἀ.: *Ἐδεσε ἔς ἓνα δέντρο μιὰν ἀγκλούπα, ὁ ἀέρας ἐχτύπα τὴν ἀγκλούπα κ' ἡ κόρη ἐνόμιζε πῶς ἀκόμη κάμει ξύλα (ἐκ παραμυθ.)* Τήλ. || Μεταφ. φρ.: *Εἶσαι μιὰ ἀγκλούπα (ἐπὶ νωθροῦ τὴν διάνοιαν)* Κῶς. Πβ. κολοκύθα. 4) Εἰρων. ἡ μεγάλη κεφαλὴ Ἄνδρ.: *Θὰ σοῦ σπάσω τὴν ἀγλούπα σου!*

ἀγκλουπᾶς ὁ, ἀμάρι. ἀγλουπᾶς Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκλούπι ἢ ἀγκλούπα.

Ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλὴν, σκωπτικῶς: *Εἶδες τόνε τὸν ἀγλουπᾶ!*

ἀγκλουπεᾶ ἢ, Κῶς.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκλούπι.

Τὸ φυτὸν τὸ παράγον ἀγκλούπια, κολοκύνθη ἢ λαγηνοφόρος (lagenaria vulgaris): *Ἐβαλες φέτος ἀγκλουπεᾶς;* (ἔβαλες=ἐφύτευες). Συνών. νεροκολοκυθῆα.

ἀγκλούπι τό, Κάμπ. Ρόδ. ἀγλούπι Ἀστυπ. Κάλυμν. Σύμ. ἀγλούπ' Ἄνδρ. (Κόρθ.) Σάμ. ἀγκλούπ-πι Χάλκ. ἀγλούπ-πι Κάλυμν. ἀγλούπι Κάλυμν. ἀκλούμπι Νάξ. (Γαλανάδ. Ἐγκαρ.) ἀκλούδι Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ συμφύρσ. τῶν οὐσ. ἀγκλία καὶ κουρούπι. Ὁ τύπ. ἀκλούδι ἀπὸ τοῦ ἀγκλούπι κατὰ μετάθ. τοῦ ἐρρίνου.

1) Ὁ διχοτομημένος καρπὸς τῆς λαγηνοφόρου κολοκύνθης ὡς ἀντλητήριον ἐνθ' ἀν.: *Βάλε ἓνα ἀγκλούπι νερὸ ἔς τὸ κοφίνι (τῆς μπουγάδας)* Ρόδ. κ. ἀ. Ἀκλούμπι τοῦ τυροκομειοῦ-τῶν ἐλαιῶν Γαλανάδ. *Ἐβαλα μὲ τὸ ἀγκλούπ-πι νερὸ Χάλκ.* Ἐπῆες κ' ἔκοιρες τὰ μαλλιά σου καὶ ἴνηκες σὰν ἀγκλούπ-πι Χάλκ. *Εἶναι μοιὲ ἀγλούπ-πι (ἐπὶ τοῦ ἐν χρῶ κεκαρμένου) μοιὲ = ὡς) Κάλυμν. Κάμπ. || Μεταφ. φρ.: Ὁ πεντικὸς τό 'καμε ἀγκλούπι τὸ ψωμί* Κάμπ. Συνών. ἀγκλιά.

2) Ποσότης ὑγροῦ ὡς μονὰς μετρικὴ Νάξ. (Κορων.): *Ὁ δεῖνα μοῦ χρωστεῖ δέκα ἀκλούδια.*

ἀγκλῶ, ἀντλῶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀγκλῶ Κύθηρ. Παξ. Πελοπν. (Λακων. κ. ἀ.) Πόντ. (Σάντ.) κ. ἀ. ἀγλῶ Θήρ. ἀγλῶ Πελοπν. (Μάν.) ἀγκλειῶ Χίος (Καρδάμ.) ἀγκλιζῶ Μύκ. Νάξ. Πελοπν. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἀγλιζῶ Μύκ. Πελοπν. (Λακων.) ἀγλῶ Θήρ. Λέσβ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Κορων. Φιλότ.) Σῦρ. ἀγλειῶ Θήρ. Κάμπ. Νάξ. Σῦρ. (Γαλις.) γλειῶ Ἄνδρ. Κάμπ. Κάσ. Νάξ. Νίσυρ. γλιζῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Τήλ.

Τὸ ἀρχ. ἀντλῶ. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ τλ εἰς κλ πβ. σεῦτλον-σεῦκλον κτλ.

Α) Μετβ. 1) Ἀντλῶ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ φρέατος, τῆς δεξαμενῆς κττ. Θήρ. Μύκ. Παξ. Πελοπν. (Μάν.) Σῦρ. (Γαλις.) Χίος (Καρδάμ. κ. ἀ.): *Ἀγλειῶ νερὸ γιὰ νὰ γεμίσω τὸ σταμνὶ Γαλις.* Ἀγλήσε μου νὰ πιῶ Θήρ. Ἀγλῶ νερὸ ἀπ' τὸ πηγάδι Μάν. Πρῶτα ἀγλειούσανε τὰ νερά μὲ τὸ γεράνι Γαλις. *Αὐτὴ θέλει ν' ἀγκλήσῃ ὅλη τὴ στέρνα (ὅλον τὸ ὕδωρ τῆς στέρνας)* Παξ. β) Κενῶ δι' ἀντλήσεως Πελοπν. (Λακων.): *Μὲ τὸ κοντάλι ἢ θάλασσα δὲν ἀγκλειέται.* 2) Ἀπαντλῶ τὸ ὕδωρ πρὸς καθαρισμὸν τοῦ περιέχοντος αὐτὸ φρέατος, δεξαμενῆς, κοιλώματος κττ., πλύνω, καθαρίζω Ἄνδρ. Κάσ. Νάξ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἀ.: *Νὰ τήνε γλήσῃς τὴ βρούσι Νάξ.* Ἐγλειῶ τοὺς ἀρούς (κοιλώματα ἐπὶ βράχου) Κάσ. Ἐγλειῶ τὸ λάκκο Ἄνδρ. Ἀγκλῶ τὴ στέρνα Λακων. β) Κενῶν τι καθαρίζω αὐτὸ Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Λακων.): *Ἀγκλῶ τὴ μάντρα Λακων.* Ἀγλειῶ τὸ δῶμα ἀπὸ τὸ χιόνι Νάξ. *Δὲν ἀγλειέται τὸ δῶμα, ἓνα γυαλὶ εἶναι καμωμένο* Ἀπύρανθ. 3) Καθόλου, καθαρίζω, οἶον τὴν οἰκίαν ἀπὸ τῶν ἀκαθαρσιῶν, τοὺς αὐλακας ἀπὸ τῶν προσχωμάτων, τοὺς ἀγροὺς ἀπὸ τῶν λίθων, θάμνων κττ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Κορων. Φιλότ.) Πελοπν. (Μάν.): *Ἐγλισμένο τό 'χεις τὸ σπῖτι σου καλὰ καλὰ Ἀπύρανθ. Ν' ἀγλήσῃς τὴν κάμαρα ἀπὸ τοῖς λάσπες Μάν.* *Τὰ παραῶγια, μουρέ, μὴ ξεχάσῃς νὰ γλήσῃς (παραῶγια=ὄχε-τοῖ) Νάξ.* Πῆα δὰ κ' ἤγλησα τὸ χωράφι μου Βόθρ. *Πάω νὰ τ' ἀγλήσω, νὰ τὸ περκαίψω, νὰ τὸ σπείρω* Ἀπύρανθ. *Πάμενε ν' ἀγλήσωμενε τὸ χωράφι* Φιλότ. *Καὶ καὶ ν' ἀγλήσῃς τὴν ἀπάνω μερῆ, νὰ κόψῃς τοῖς βάτοι, δὸνα τὰ χόρτα ποῦ 'ναι 'κεῖ, γιὰτὶ κάνει μέσα ποντικοὶ (καὶ=καλὰ, δὸνα=ὄλα) Κορων.* Ἡ σημ. ἤδη καὶ ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 1765. 4) Σκάπτω γῆν βαθέως, οὕτως ὥστε νὰ καταστῇ κατάλληλος πρὸς δεινροφυτεῖαν Νίσυρ. Τήλ. Πβ. στρεμματίζω. β) Γῆν τέως ἀκαλλιέργητον, μὴ κινηθεῖσαν ὑπὸ τῆς σκαπάνης, μεταβάλλω εἰς ἀγρὸν Τήλ. Συνών. ἀνοίγω χωράφι. Πβ. καὶ ἀγκλισμα 2. 5) Καταντλῶν, κατακλύζων τι πλύνω, καθαρίζω Πόντ. (Κερασ.). Πβ. κλύζω, διακλύζω. 6) Ἐπὶ ρευστῶν, ἀνακινῶ, ἀναταράττω, ἀναδεύω Πόντ. (Οἶν.): *Ἀντλῶ τ' ὀβρόν (κτυπῶ τὸ φόν).* Πβ. γλυῶ. β) Μεταγίζω μετ' ἀνατάραξιν, οἶον τὸν οἶνον Πόντ. (Οἶν.)

